

Heinrich Krause Casparus Michaelis

Disputatio Physica De Anima Rationali

Rostochii: Kilius, 1644

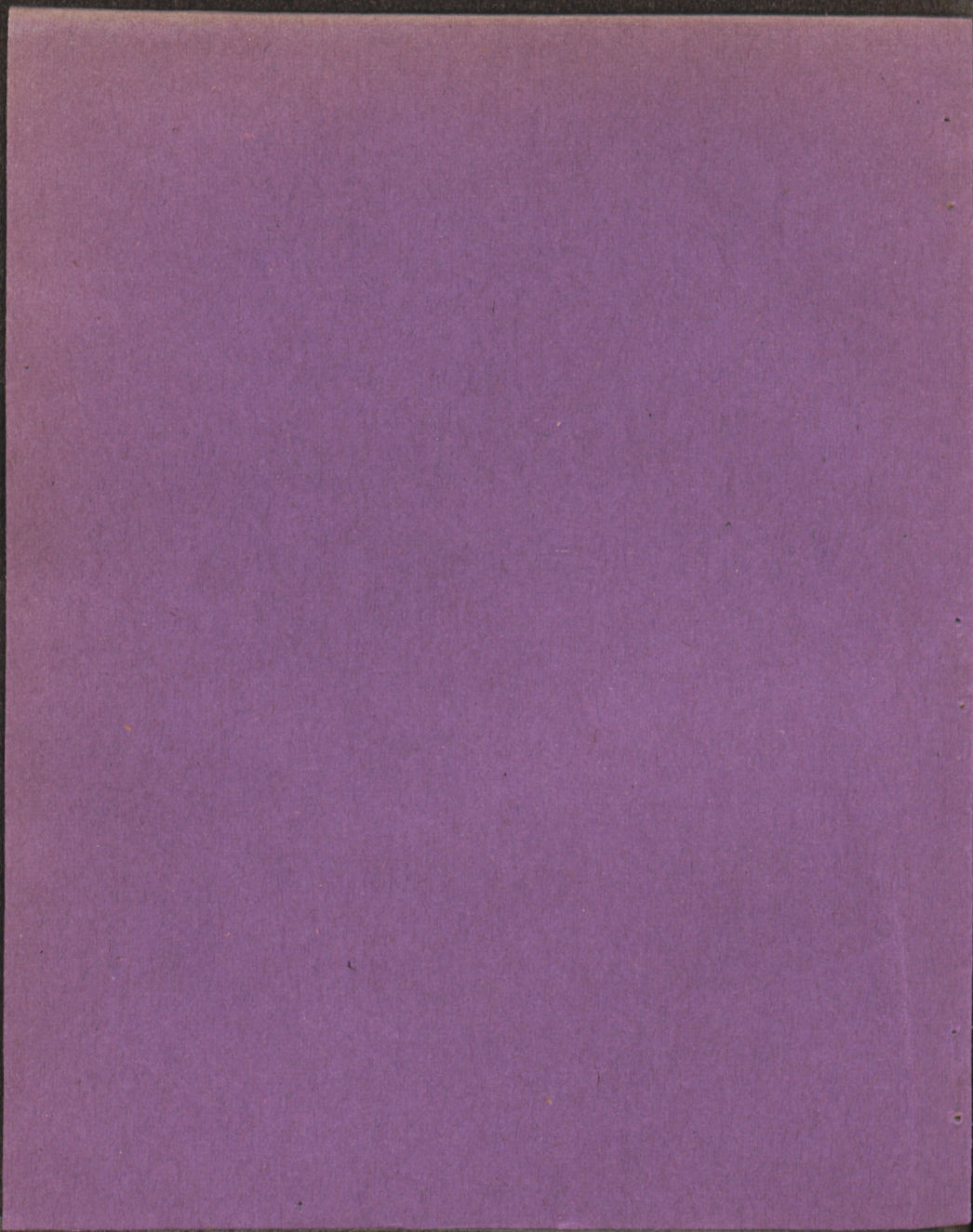
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729614948>

Druck Freier Zugang

Re phil 1644
Heinrich Krause
Casper Michaelis

כאלהים

53

DISPUTATIO PHYSICA
DE
ANIMA RATIO-
NALI.

Quam

Consensu Amplissimæ Facultatis Philosophicæ,
In Celeberrima Academia Rostochiensi,

PRÆSIDE

Clarissimo atq; Eximio

M. HEINRICO KRAUSEN,

Torgâ-Misn. S. S. Theologiæ

Studiofo,

Eruditorum examini

subjicit

CASPARUS MICHAËLIS,

Wittebergensis Saxo,

AUTHOR & RESPONDENS.

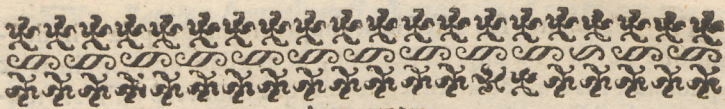
Ad d. 23. Martij, horis locoq; consuetis.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

Anno M. DC. XLIV.

בְּיִהוּדָא

Erè quidam magni nominis Theologus dixit: Non tam querendum & curandū esse. Quomodo Anima sit in corpus ingressa, quā quo modo sit aliquando egressura & in se aut aliū ventura. Verè quidem dictum hoc est, nihilominus tamen, quia hominem esse, & quid Homo, quæq; ejus forma sit, per quam est id quod est, nescire, parum humanum est, atq; adeò etiam magna dementia, alia scire, & se ipsum nescire, ideò etiam huic cognitioni, quā, si non sufficienter (quod vix ab humani ingenij imbecillitate sperandum est) al quo saltem modo cognoscere possumus anima nostræ ingressum, aliquid tribuendum est temporis, qui, ut admirabilis est, ita etiam difficultate non caret suā. Tu igitur, gloriose DEUS, da mihi nosse me, quia nosse me, est nosse te. Nam quicquid ego sum, id à te sum, id ad Te sum.

THESIS I,

PRæmissis jam ad DEUM voto, & præsupposito hoc, quod animam hic consideraturi sumus non ἀλλως seu sub quidditativo spiritus conceptu, absq; respectu ad corpus, prout ab aliis in Metaphysicis, ab aliis *relativius* in Pneumat. tractatur; sed ἀπεικώς, relative, prout altera hominis pars est & forma specifica, quā hominem dicimus animal rationale, à facultate ratiocinandi, quāq; ab aliis animalibus discernitur, talem ponimus definitionem:

II. Quod anima rationalis sit forma corporis organici, per quam illud corpus potest intelligere, ratiocinari & velle.

III. Hinc, Cum anima rationalis non sit accidens, nec corpus, sed forma substantialis, sequitur, quod anima hæc sit forma hominis informans, & altera ejus pars, quia homo per hanc ab omnibus aliis animalibus specie differt.

A

IV. Fa-

IV. Facultates seu affectiones hujus animæ propriæ, in definitione positæ, ita dispesci possunt, ut quædam animam in se & quidditate sua consideratam respiciant; quædam verò animam tantum, quæ est forma hominis. Et illæ proprietates vel terminis negantibus exprimuntur, vel affirmantibus.

V. Quæ affectiones tamen iterum sunt vel principales, vel minus principales.

VI. *Principales sunt duæ, νῆς καὶ βέλγησις*, intellectus & voluntas. Nam aliud est, rem cognoscere, aliud rem cognitam appetere.

VII. *Intellectus* est facultas animæ rationalis, quæ homo res intelligibiles intelligit, apprehendit atq; dijudicat.

VIII. Vocatur autem pars animæ, non *essentialis*, quandoquidem anima Rationalis non constat partibus totum essentiale constituentibus, neq; *integralis*, cum in sua natura immaterialis sit, neq; constat partibus quantitativis, quibus totum integrale constitui debet; sed *Potentialis*, seu, facultas, quæ est principium intelligendi.

IX. Neq; tamen merè & purè potentialis est, instar tabulæ rasæ, quia ad sunt principia, & speculativa, & practica, quæ homo, non minùs quàm bruta animalia, secum adfert in hunc mundum, nec ulla gens tam immanis atq; barbara est, quam non aliqua DEI imbuerit cognitio.

X. *Voluntas* est facultas seu potentia animæ rationalis, qua homo res intellectu cognitatas appetit vel averfatur.

XI. Estq; alia *indeterminata*, quæ etiam universalis & βέλγησις dicitur, alia *determinata*, quæ & particularis & βέλγευσις nuncupatur. *Illæ* est, quæ homo simpliciter fertur in omne bonum, adeoq; nudè tantum illud appetit; *Hæc verò* est appetitus restrictivus ad certa media, quibus intervenientibus aliquod bonum volumus.

XII. Est & voluntas alia *consiliativa*, alia *affectiva*, alia deniq; *imperativa*. *Ista* bonum vel malum quidem esse indicat; *Illæ* bonum appetit vel averfatur: *Hæc* indicata fieri vel non fieri præcipit.

XIII. *Minus Principales*, quæ ex intellectu & voluntate fluunt, indeq; nomen suum sortiuntur, sunt facultas *sermocinandi*, *ridendi* & *stendi*.

XIV. Fa-

XIV. *Facultas sermocinandi* est potentia ad res mente conceptas enunciatione manifestandas. Cujus *Causa efficiens principalis* est ipsa anima facultate hac prædita. *Instrumenta* autem sunt, lingua, guttur, palatum, dentes & labia. *Materiale* est vox seu sonus concinnè moderatus. *Formale* est vis significandi, quâ vocis certæ articulationes significant res intellectu conceptas & à voluntate approbatas, *Objectum* est bonum & verum.

XV. *Facultas ridendi* est potentia ad quendam animi motum, ex re nova & jucunda obortum, repræsentandum. *Causa efficiens principalis remota* est anima rationalis, facultate hac prædita; *Proxima* thoracis & Diaphragmatis dilatatio. *Instrum.* est cor, diaphragma. *Objectum* (1) *res nova*, antiqua enim & vulgaria risum non movent, cum admiratione careant. (2) *res jucunda* (3) *res repentina*, hinc facetiæ, quæ lingua tardiore proferuntur, jucunditatem omnem amittunt. (4) *nec leves*, quia res graviores risu indignæ censentur. Quibus addi possunt & res ludicræ, in serijs enim risus non habendus.

XVI. *Facultas flendi* est potentia ad singularem animi motum, ob rem tristem obortum, repræsentandum. *Efficiens* est ipsa anima facultate hac prædita. *Objectum & instrumenta* sunt rei tristis cognitio, humores è cerebro ad glandulas, in oculorum angulis sitas, demittens. *Fini* est tristitiæ significatio.

Consideratis ita proprietatibus & effectis hujus animæ nobilissimis, subjicienda etiam sunt quæstiones quedam, quæ illius constitutionem vel præcedunt, vel subsequuntur, non minus nobiles.

XVII. Tenendum itaq; (1) quod anima non educatur è potentia materiæ, instar aliarum formarum materialium, quam tamen sententiam se probaturos quidam sperant; quod formæ dependent in fieri, in esse & operari, à materiâ; sed concedimus nos quidem hoc, quod formæ illæ non possint fieri (vel potius propagari) sine materia, sed sint potius & operentur simul in & cum materia, hoc tamen exinde non sequitur, quod è potentia materiæ educantur formæ, & dependentiam essentia habeant à materia, quæ se merè passivè habet.

XVIII. Neq; fiant (2) à DEO, aut coelo, quia remotæ hæc sal-

tem causæ sunt & universales, particularem autem & proximam nos inquirimus. Et concurrit quidem DEUS ad omnium rerum generationem, ut causa prima & universalis; sed quæ oriuntur, causarum secundarum effectus sunt, & sic DEUS dicitur omnium rerum causa efficiens, quia in prima creatione eas creavit, & quia, causis secundis dedit vim ac potestatem proximè effectus suos producendi. Nihil hic obstat Aristotelis autoritas, quod Sol & homo generent hominem: Non enim aliter intelligendum hoc est, quàm solem, ut causam remotam & universalem, hominem verò, ut proximam & particularem, hominem generare. Nec obstat, quod Adamo ab ipso DEO inspirata anima legitur; Diversa enim ratio est creationis primæ & secundæ, diversa etiam ratio naturæ constituendæ, & jam constitutæ. Objiciat autem aliquis porro: Quoniam anima generari non potest & ingenerabilis est, est enim incorruptibilis, immaterialis & immortalis. Ergo creari necesse. Resp. N. V. C. Anima rationalis generari non potest, instar aliarum formarum Physicarum; Ergo immediatè creari oportet?

XIX. Neq; tamen probamus sententiam Origenis, qui statuit à DEO in eodem momento omnes animas rationales creatas, & in divini thesauri apotheca asservatas, deinde suis corporibus infundi, quia animæ prius debent uniri cum corpore, quam separari ab ipso possint: Exinde etiam sequeretur, quod animæ creatæ asservarentur alicubi, vel in celo, vel in inferno, quod est absurdum.

XX. Cui errori patrocinantur etiam, aut nò procul abfuerunt ab eo Ægyptij, qui certum & determinatum animarum numerum à DEO creatum fuisse statuunt, ex quarum numero una atq; altera in prioris interempti corpus succedat atq; transeat.

XXI. In animarum numero constituendo etiam quidam peccant in excessu, quidam in defectu. In defectu alij unam in universum solummodo esse animam humanam contendunt, alij verò feminas animabus carere nimis audacter affirmant, quibus tamen opinionibus SS. literæ & operationum diversitas reclamant, quartū qualibet talem formam, quæ ei dat esse, distinguere & operari, specificam requirit. In excessu peccant, qui tria esse εἶδη ἢ γένη animæ humanæ statuunt, quorum ἑπιδουμτικόν, ejusq; officium nu-
tri-

tritis & generatio. 2. *θυμικόν*, cujus officium vita & affectus.
3. *ἡγεμονικόν* seu *λογικόν*, cujus officium sit intellectus, memo-
ria & ratiocinatio. Quibus tamen opinionibus calculum nostrum
addere non possumus.

XXII. Sed unam tantum in homine esse Animam asseveramus,
eamq; inferiorum animarum facultatibus, vegetandi & sentiendi
sc. præditam, & denominationem à nobiliori habentem; quia,
cum unius rei unica tantum sit essentia specifica, unica etiam erit
forma, & hinc anima, quæ forma est, & essentiam propriè consti-
tuit, unica erit. Obijciunt quidem, quod si in homine non sit
anima vegetans & sentiens, sed saltem facultates illarum, potentia
tum fore potentiam? sed nulla est conseq. Neq; enim à facultate
sentiente fluit vegetans anima, vel sentiens à ratione, sed omnes hæ
tres facultates immediatè ab una anima fluunt. e. g. in qualibet
plantâ est anima specifica, quæ tamen varias facultates habet, nu-
tritenim, auget & generat, & tamen proprias suæ speciei actiones
edit, ita, ut alias proprietates & actiones habeat rosa, alias rosma-
rinus. Et si non absurdum est, ab una anima plantæ plures facul-
tates & actiones proficisci, quidni hominis anima idem præ-
staret?

XXIII. Neq; vero rationes desunt, quibus nostram sententiam
stabilire possumus. Si enim in homine plures essent animæ, non
esset quilibet homo unus homo, sed diversas operationes à diver-
sis formis accipiens, esset monstrum, & tergeminus Geryon, ut
Scal. inquit. Exerc. 307. Nec ullo modo anima, quæ est substan-
tia immaterialis, est composita, ex duobus præsertim actu con-
trariis, qualia multa dari possunt. Neq; enim ignis tam contra-
rius est aquæ, quàm *τὸ λογικόν τῷ ἀλώγα.*

XXIV. Si verò, quod quidam volunt, homo successu tempo-
ris plures reciperet animas, eliceretur inde, quod darentur indivi-
dua viventia, fictis chimeris non absimilia, quæ ad nullam speciem
viventium pertinerent, nam dum homo viveret, anima vegetante
solum, esset planta, nec tamen species plantæ, dum viveret anima
sentiente, esset animal, nec tamen ad ullam animalis speciem
pertineret.

XXV. Unde autem anima hæc nostra originem suam trahat, disquirendum nunc venit. Ubi animam unã cum corpore per benedictionem divinam ex parentibus propagari asseveramus, & probamus hoc ex SS. literis, & rationibus aliquot.

XXVI. Quia (α) DEUS non solum ab omni nova creatione die 7. quievit, sed etiam (β) homini non minus quam brutis, illud crescite & multiplicamini dixit, viq; hujus benedictionis Adam filium suum ad imaginem suam, (peccaminolam sc. cujus *πρώτον δεξιῶν* esse animam in confesso putamus) genuit, & (γ) etiam expresse Gen. 46. Exod. 1. animæ e lumbis Parentum dicuntur egressæ.

XXVII. A ratione etiam alienum esset statuere secus, quia (α) cum homo generet hominem, absurdum esset hoc asserere, si nobilissima pars hominis, & quidem hominem constituens, ab homine non proficisceretur. Brutorum (β) generatio etiam sic esset perfectior hominum generatione, cum tamen semper nobiliorum effectorum nobiliores etiam causæ existimentur.

XXVIII. Quod si verò cum quibusdam animam ex substantia DEI productam asserere vellemus, sequerentur absurda hæc (1) DEUM esse partibilem, animã verò esse immensam, æternam, omnipotentem, imò ipsum DEUM. (2) DEUM non esse actum purissimum (3) essentiam divinam à potentia ad actum, à vitiis ad virtutes & vice versa, transire, atq; (4) in impiis subjici cruciatibus infernalibus.

XXIX. Neq; verò tueri se possunt hoc fundamento, quod dicimur DEI progenies Act. 17. Non enim secundum substantiam, sed qualitates tantùm divinas intelligendum id est. Neq; etiam hoc ipsis patrociniabitur, quod DEUS dicitur Pater Spirituum Heb. 12. Nunquam enim in SS. DEUS dicitur Pater noster, respectu generationis Carnalis, sed hoc nomen iis solis relinquitur, qui ad suam similitudinem, carnem ex carne generant, unde etiam Patres Carnis dicuntur. DEUS autem Pater Spirituum non alio respectu dicitur, quam quod Spiritu suo Sancto *ἐν ὧ* ex seipso nos generet spiritus.

XXX. Neq; etiam, ut quibusdam videtur, Anima est temperamentum, quia hoc est accidens, & pro ratione circumstantiarum

variè

variè mutatur, quod secus est in anima, quippe, quæ substantia est & immutabilis, neq; etiam, ut corpus, videri, tangi aut sensu ullo percipi potest.

XXXI. Porrò, non immeritò hic quæritur: An in omnibus hominibus sit una numero anima tantum, An v. unusquisq; suam propriam sibi vendicat animam? Affirm. posterius, ob sequentes rationes: Si enim una numero tantum anima esset in omnibus hominibus, omnes homines essent unus homo. Deinde operationes atq; intellectiones, sive actus secundi, multiplicantur in hominibus, secundum individuorum numerum, alia enim est opponentis, alia respondentis, alia præsidis intellectio. Ergo etiam actus primus animæ est multiplex. Diversitas enim operationum dependet à diversitate formarum. Manet itaq;, unumquemq; hominem peculiarem & propriam habere animam & formam, à quâ informetur.

XXXII. Negamus hic contra Goclenium, qui duplicem vitam statuit in homine, propter hanc rationem: *Cum homo moritur*, inquit, *Vita corporis interit, vita verò anima manet.* Ex hoc vult probare, quod duplex vita sit in homine, *essentialis* nimirum animæ, & *accidentalís* corporis. Verum qui quid vita sit novit, etiam hoc merum Goclenij somnium esse novit. Propriè etiam loquendo, non vita corporis extinguitur, cum homo moritur. Anima abiens, omniaq; sua secum tollens, absentia suâ nil nisi cadaver gignit, cuius forma non positivum, sed privativum quid est.

XXXIII. Brevibus nunc subjiciemus illam quæstionem satis arduam: An Anima sit immortalis. Et hujus Quæstionis nonnulli affirmativam, nonnulli negativam amplexi sunt sententiam. Nos quod attinet, Animam esse immortalem ex Religionis nostræ Institutis tenemus. Notandum autem est, Immortale dici *διχῶς*; (1) pro impotentia moriendi absoluta & omnimoda, & hoc est summum & absolutissimum immortalitatis genus; esse simpliciter & omnimodè, tam intrinsecus quam extrinsecus, immortale, ac prorsus immutabile. Sic solus DEUS est immortalis *ἑσιώδως* per essentiam. 1. Tim. 6. *qui solus habet immortalitatem.* 1. Tim. 1. (2) Pro impotentia moriendi, ex gratia creationis concessa, ut sunt Angeli. Vel (3) non è potentia materiæ, & sic anima rationalis est immortalis.

XXXIV.

XXXIV. De sede etiam animæ diversæ à diversis agitantur & defenduntur opiniones. Quoniam verò Sacra Scriptura animam partim cordi, partim cerebro tribuit, statuimus: Animam esse in toto corpore totam, quicquid enim habet animam rationalem, sive pars sit, sive non, id totum in corpore toto, & totum in qualibet parte corporis reperitur, anima enim est incorporea, nec certæ partes animæ sunt in certis corporis partibus, nec figura ejus superficialibus corporis, aut partium ejus ita concludi potest, ut manus vel pes animæ sit in manu vel pede corporis, exinde sequitur infallibiliter, Animam in corpore aliter esse non posse, nisi, quod in una parte est, illud ipsum in cæteris partibus & in toto corpore sit; sicuti DEUS in toto mundo, & in omnibus ejus partibus, non secundum partes, sed totus est, Deinde etiam una & eadem causa effectus diversos producere non potest, nisi præsens fuerit. Anima verò simul actiones diversas in organis ad diversos corporis & animi habitus assuefactis efficere potest, e.g. Cum Citharædus librum inspicit, simulq; canit cithara. E. necesse est, animam ibi esse, at non secundum partes est, cum sit spiritus, ergo totam in diversis partibus esse necesse est. Concludimus itaq; animam non magis esse in corde & cerebro, quam in manu vel pede, uti hoc à D. Sennert. l. 6. c. 1. Epit. Nat. scient. ulterius deducitur.

XXXV. Patet itaq; hæc quæstio ex præcedenti, Animam in corpore non esse tanquam in loco; Quicquid enim est incorporeum, illud in loco esse nequit; (est enim corporis naturalis tantum affectio, esse in loco, affectio autem corporis naturalis non est affectio spiritus seu animæ.) Anima est incorporea; Ergo in loco esse nequit. Item, Quæ unum constituunt ὁμοειδέμενον, illa se non habent ut locus, & locatum; Anima & corpus unum constituunt ὁμοειδέμενον, unam speciem sc. hominem. Ergo. Deniq; Quicquid non habet omnes proprietates loci, illud locus esse nequit. Corpus humanum, quatenus in eo est anima, non habet omnes loci proprietates; Probo hoc, quia animam, ut locatum, corpus ut locus non conservat, quod tamen loci proprietas, ut sit conservativus sui locati, corpus verò non animam, sed potius hæc illud conservat. Ergo.

XXXVI. Ani-

XXXVI. Animam rationalem etiam brutis convenire nullus est, qui affirmat, esset enim contradictio in adjecto, brutum esse, & animam rationalem habere.

XXXVII. Quæstionem illam: An voluntas cogi possit, in utramq; partem rapiunt Autores. Quidam affirmant, quidam negant. Nos verò unicâ distinctione rem dabimus expeditam. Voluntas est cogi nescia intrinsecè, non extrinsecè. Hinc & libertas tollit necessitatem coactionis.

XXXVIII. Quæ porro sit ratio: Quod hominū aliqui ad risum sint promptiores, aliqui tardiores, hic quoq; quæritur. Actum primum ex æquo omnes homines participant, sed non ita secundum. Fit hoc imprimis ob duplicem rationem: Alij ad risum promptiores sunt, quia faciliè admirantur; alij, quia faciliè lætantur. Hinc contra alij ad risum sunt tardiores, quia difficulter admirantur, alij, quia difficulter lætantur. Unde quæstiones: Cur fœminæ citius rideant Viris? Cur pueri plus rideant senibus? Cur sanguinei plus rideant Melancholicis & Cholericis? Cur difficulter rideant ægri, irati &c. facile solvi possunt.

XXXIX. Extra controversiam tamen ponimus, solum hominem ridere, solus enim admiratur. Cum autem brutis res nova affertur, terrentur, & stupore premuntur. Hominibus verò admiratio excitatur, & cum admiratione risus. Imò quæcunq; risus detur ratio, animam rationalem præsupponendam esse monstrabit. Analogum tamen quoddam brutis non negamus.

XL. Hominem quoq; vitam posse prolongare affirmamus contra Stoicos. Si enim horum sententia esset vera, sequeretur, eos, qui sibi ipsis violentas inferunt manus, diutius vivere non potuisse; Medicamenta etiam omnia essent frustranea, quorum beneficium tamen præsens sanitas conservatur, absens reparatur, ac prolongatur.

XLI. Priusquam contrahamus vela, subjiciemus & illud: An homo ex profuso gaudio mori possit, & ex nimia irâ itidem? Ubi affirmamus prius, quia spiritus ibi dissipantur & cor planè deserunt. Posterius verò negamus, ob hanc rationem, quia calor & spiritus liberè quidem per totum corpus feruntur, non tamen extinguuntur, nec suffocantur. Et hæc pro viribus ingenij sufficient.

SOLI DEO GLORIA.

Ad Praestantissimum Dn. Respondentem.

TE trivisse tuum tempus non deside vitā,
Hisce tuis Theſibus nos ſat, amice, doces.
Perge modo ſtudiis ſic incubiſſe, manebit
Sic Tibi promerita laude paratus honos.

gratulab. ſ.

M. Sebastianus Wirdig.

DUmq; alij Baceho inſani Paphieq; litarunt,
Compita complentes comblaterante ſono,
Septenas Sophias Tu luſtras ſeculus Artes,
Invigilans ſtudijs. nocte dieq; , bonis.
Ergo continues porro, CASPARE, labores,
Et tibi concedet cuncta petita DEUS.

Sic appl.

M. Henricus Krause/ Praefes.

*Ad Dn. Respondentem & Autorem, Amicum
& conterraneum ſuum dilectum.*

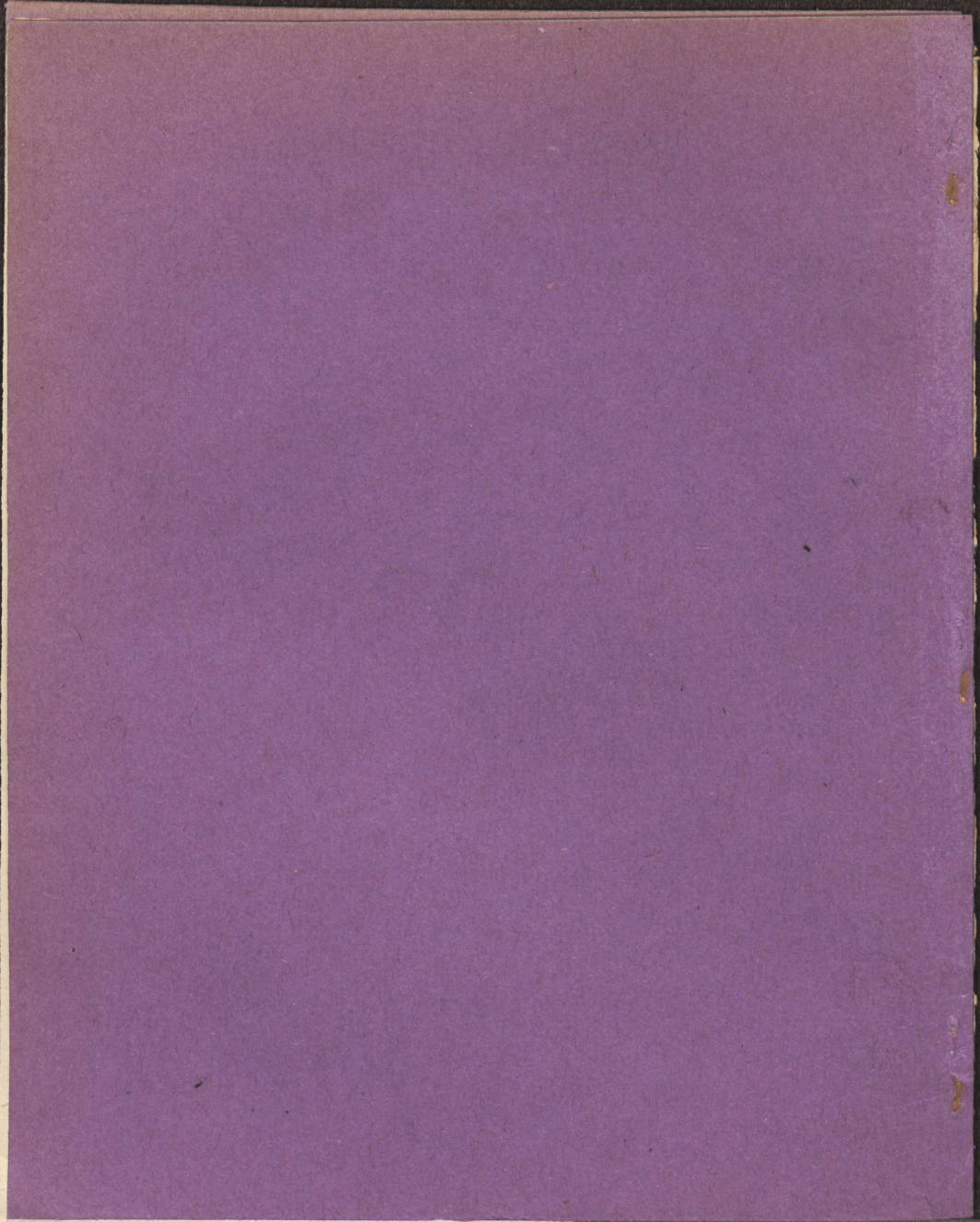
Felix, qui juvenis Muſis ſe mancipat almis,
Nascitur hinc verè Gloria, Fama, Decus.
Vivere cum Muſis, hæc maxima in orbe voluptas,
Nam dulces Muſæ gaudia vera parant.
Hæc tu perpendens animo, CASPAR MICHAELIS,
In ſtudia eſt omnis cura laborq; tuus.
Præſens diſcurſus phyſicus benè comprobat illud,
Attentè quem jam Balthica Muſa legit.
Hinc tu conſcendas Parnaſſi culmina ſæpè,
Aônides referent digna Brabæa tibi.
Hoc precor, hoc opto, votisq; hoc omnibus oro,
Chriſte fac optatis pondus ineſſe meis.

Sic vovet αυχαίτων

*Johannes Flitnerus,
Sulâ-Hennebergicus.*

ALROD GEORGIA

variè mutatur, quod secus est in anima, & immutabilis, neq; etiam, ut corpus, v
percipi potest.

XXXI. Porro, non immeritò hic qu
hominibus sit una numero anima tantum
propriam sibi vendicet animam? Affirm
rationes: Si enim una numero tantum
hominibus, omnes homines essent unus ho
nes atq; intellectiones, sive actus secundi,
nibus, secundum individuorum numerum
tis, alia respondentis, alia præsidis intell
primus animæ est multiplex. Diversita
pendet à diversitate formarum. Manet
minem peculiarem & propriam habere ar
informetur.

XXXII. Negamus hic contra Goo
vitam statuit in homine, propter hanc ra
ritur, inquit, *Vita corporis interit, vita*
hoc vult probare, quod duplex vita sit in
rum animæ, & *accidentalìs* corporis. V
vit, etiam hoc merum Goclenij somnium
loquendo, non vita corporis extinguitur.
Anima abiens, omniaq; sua secum tollens,
ver gignit, cujus forma non positivum, sed

XXXIII. Brevibus nunc subjiciemus i
duam: An Anima sit immortalis. Et hujus
mativam, nonnulli negativam amplexi su
attinet, Animam esse immortalem ex Relig
nemus. Notandum autem est, Immorta
potentia moriendi absoluta & omnimod
absolutissimum immortalitatis genus; eff
dè, tam intrinsecus quam extrinsecus, imm
tabile. Sic solus DEUS est immortalis
1. Tim. 6. *qui solus habet immortalitatem.* 1.
moriendi, ex gratia creationis concessa, ut
potentia materiæ, & sic anima rationalis

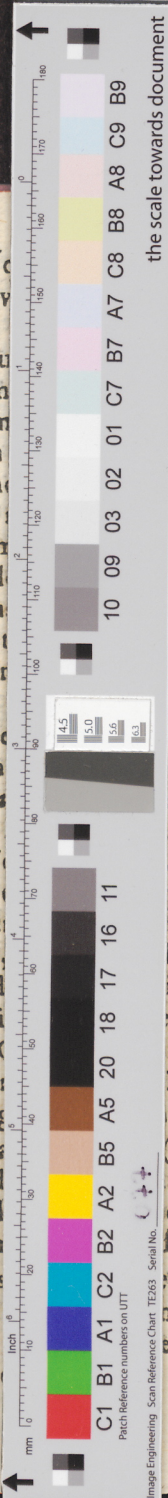
stantia est
sensu ullo

omnibus
isq; suam
sequentes
omnibus
operatio-
in homi-
opponen-
tiam actus
onum de-
temq; ho-
am, à quâ

duplicem
homo mo-
net. Ex
ialis nimi-
vita sit no-
priè etiam
moritur.
nisi cada-
id est,

m satis ar-
nulli affir-
Nos quod
stitutis te-
(1) pro im-
immum &
omnimo-
sus immu-
essentiam
mpotentia
el (3) non è

XXXIV.

the scale towards document